

ærede Medlem kunde udtale sig saaledes. Det er dog langt fra en saadan Byrde, som mange af de borgerlige Ombud i Kommunerne medføre; det kan langt fra være saa besværligt som f. Ex. det at være Sogneraadsmlem. Det ærede Medlem udtalte i Samklang med den ærede Minister, at det vil være vanskeligt at faae Folk, der kunne udføre den Gjerning, at være Forligsmægler. Det tror jeg ikke; den Tid, da det vilde være vanskeligt, er forbi; det er en Meneskealder siden, det kunde siges. Ministeren i 1857 kunde maaste sige det, og han havde Erjaring for, hvad han udtalte den Gang; men nu tror jeg rigtignok ikke, at det kan siges. Det ærede Medlem udtalte sig ogsaa med Hensyn til Kjendstabet til de stridende Parter og var enig med den høitærede Minister i, at det ikke var heldigt, at Forligsmægleren kjendte de Paagældende, og det ærede Medlem udtalte, at Parterne langt hellere reisste til Kjøbstaden; men jeg tror for at have gjort klart, at det ikke er Tilfældet, og det imødegik det ærede Medlem ikke, som jeg havde ventet. Jeg tror heller ikke, at det kan imødegaaes, at det er et langt større Apparat, der sættes i Bevægelse, naar Parterne skulle indstævnes til Møde og reisje et Par Mil til Kjøbstaden, end naar de kunne blive hjemme i deres Kommune. Jeg gaar ud fra, som jeg udtalte for, at Parterne i de fleste Tilfælde vilde være Naboer, at de bo i samme Kommune eller i Nabo kommunen. Ved at det store Apparat sættes i Bevægelse, og hver af Parterne kommer til sin Sagfører og faar Raad hos ham, bliver Forligsopnaaelse forhindret; deri forekommer det mig, at den høitærede Minister vilde give mig nogen Ret. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgtreds talte endvidere om den ubehagelige Stævning. Ja, den faar man ogsaa paa Landet; men der er efter min Mening stor Forskjel paa, om en Mand bliver stævnet til at møde hos en Nabo eller i Kjøbstaden. Det ærede Medlem mente ogsaa, at det vil være urimeligt, om Loven skal træde i Kraft den 1ste April; men det er jo et rent Bagatelspørgsmaal, det kan jo forandres, ligesom et saadant Spørgsmaal bliver forandret ved saa mange Love; Lovens Straftredelse kan jo udsættes et helt Aar, om man ønsker det. — Naar det er blevet sagt, at det vilde være at gjøre Uret mod de Mænd, der nu ere ansatte, tror jeg, at det beror paa en Misforstaaelse af det ærede Medlem; han har saa ikke rigtig læst Slutningen af Lovforslaget, hvor

det hedder: „*etterhaanden som deres Funktionstid udløber.*“ Man gjør altsaa ikke Uret imod dem, naar de vedblive at fungere indtil den Tid. Det ærede Medlem udtalte ogsaa, at der her var Tale om langt vanskeligere Sager. Ogsaa det har jeg allerede omtalt; jeg tror, at Ustægtsager ere i Regelen vanskeligere at have med at gjøre end de almindelige Forligsager, der ellers komme for mellem Mand og Mand. Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Goldh) udtalte endvidere, at det synes at have været min Opgave, at faae Folk til endelig ikke at komme i Forbindelse med Mænd, der kjende Noget til Retsvæsen. Det er virkelig en stor Misforstaaelse; thi jeg ønsker jo netop, at de, der skulle give sig af med Forligsvæsenet, skulle have saa meget Kjendstab til Lov og Ret som muligt; men det ærede Medlem forveglede mig maaste med det ærede Medlem fra Kallundborg (M. Sørensen), der udtalte, at det ikke er heldigt at komme for meget til praktiske Jurister. Jeg udtalte ikke i mit første Foredrag, at det skulde være farligt, undertagen for saa vidt Sagføreren jo er nødt til at svare i Overensstemmelse med, hvad der bliver ham meddelt. Naar han kun hører den ene Part, kan han jo ikke tænke sig Andet, end at det er rigtigt, som han forklarer. Dersom han skulde komme til et rigtigt Standpunkt, maatte han jo høre begge Parter; men det gjør han jo i Regelen ikke, det er netop Ulykken. Det ærede Medlem fra Mariager (Schjøtz) tog ogsaa mig med blandt dem, der havde sagt, at man skulde sty Juristerne; men det har jeg ikke sagt; jeg har kun sagt, at de ikke faae Andet at høre (Schjøtz: Jeg har ikke talt om den ærede Forslagsstiller). Om Forlædelse! Sagførerne kunne ikke tage Hensyn til Andet, end hvad der bliver dem meddelt, og naar den Anklagede gaar til sin Sagfører og Klagerne til sin, forklare de Sagen hver paa sin Maade, og saa kommer det ubeldige Resultat, at den ene siger: Min Sagfører har sagt, at jeg behøver ikke at gaa ind paa Forlig, jeg kan vinde Sagen, og den anden siger det Samme, og der kommer saa intet Forlig i Stand; men det er virkelig ikke Sagførernes Skyld. Jeg har set mange af disse Tilfælde, og jeg har jo for et Dieblit siden fortalt et Exempel paa, hvorledes det gaar til. Hvad man saaledes faktisk kan anføre, tror jeg, at man maa lade staa. Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Goldh) sagde, at jeg har betragtet det som en Ulykke at komme i Berøring med Sagførerne;